

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **S. M.,** proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 10. 9. 2009, č. j. 38 Cad 1/2006 – 147,

takto:

Usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 10. 9. 2009, č. j. 38 Cad 1/2006 – 147, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Krajský soud v Ostravě usnesením ze dne 14. 4. 2008, č. j. 38 Cad 1/2006 – 39, ustanovil zástupcem žalobce pro řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 1. 2006, č. j. KUOK/37900/05/OSV-DS/7025/SD-256, JUDr. Milana Janíčka, advokáta. Kasační stížnost proti tomuto usnesení Nejvyšší správní soud zamítl rozsudkem ze dne 27. 8. 2008, č. j. 4 Ads 93/2008 – 71.

Podáním ze dne 24. 9. 2008 žalobce požádal soud, aby *„zrušil JUDr. Milan Janíček“* a aby mu ustanovil JUDr. Víta Vohánku, který jej *„v této neskončené věci zastupuje u soudu“*. Krajský soud v Ostravě usnesením ze dne 23. 1. 2009, č. j. 38 Cad 1/2006 – 88, žádost žalobce o změnu advokáta JUDr. Milana Janíčka zamítl. V odůvodnění soud uvedl, že žalobce svou žádost nijak neodůvodnil a nekonkretizoval, soud proto tento návrh jako nedůvodný zamítl.

Proti tomuto usnesení podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost, požadoval zrušení napadeného usnesení a ustanovení advokátů JUDr. Víta Vohánky a JUDr. Tomáše Sokola. Kasační stížnost byla sepsána dne 5. 2. 2009 a krajskému soudu doručena dne 9. 2. 2009.

Dne 9. 2. 2009 byla Nejvyššímu správnímu soudu doručena žádost JUDr. Milana Janíčka, advokáta, o zrušení zastupování (sepsána dne 6. 2. 2009), neboť žalobce s ním odmítá spolupracovat, nedůvěřuje mu, neposkytuje mu potřebnou součinnost, dává nevhodné pokyny a trvá na nich, ačkoliv jejich realizace je proti jeho vlastním zájmům.

V podání ze dne 23. 3. 2009 žalobce opětovně požádal o zrušení ustanovení JUDr. Milana Janíčka, advokáta, jeho zástupcem, neboť k němu nemá důvěru, jedná v rozporu se zájmy stěžovatele a údajně stěžovatele podvedl.

Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 30. 4. 2009, č. j. 4 Ads 40/2009 – 121, kasační stížnost žalobce směřující proti usnesení, jímž krajský soud zamítl žádost o změnu advokáta JUDr. Milana Janíčka zamítl a současně vyhověl žádosti JUDr. Milana Janíčka a zprostil tohoto advokáta povinnosti zastupovat žalobce. V odůvodnění konstatoval, že z obsahu podání stěžovatele i jemu ustanoveného zástupce jednoznačně vyplývá, že důvěra mezi stěžovatelem a jeho zástupcem byla narušena. Stěžovatel svému zástupci neposkytuje dostatečnou součinnost, pouze mu udílí pokyny, jejichž plnění podle advokáta neodpovídá zájmům stěžovatele, ten však na těchto pokynech trvá. JUDr. Milana Janíčka tak nelze nutit, aby stěžovatele nadále zastupoval, a proto Nejvyšší správní soud vyhověl jeho žádosti a tímto rozhodnutím jej zprostil povinnosti stěžovatele zastupovat.

Krajský soud v Ostravě usnesením ze dne 10. 9. 2009, č. j. 38 Cad 1/2006 – 147, neustanovil žalobci zástupce z řad advokátů. V odůvodnění konstatoval, že žalobce soudu zaslal potvrzení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech pro osvobození od soudních poplatků, které nevyplnil řádně. Údaj o dávce důchodového pojištění a její výši proškrtl. Jediné, co vyplnil, byl údaj o osobním majetku, kde uvedl, že je spoluvlastníkem rodinného domu. Navíc žalobce zcela opomenul uvést skutečnost, že jeho manželka, se kterou žije ve společné domácnosti, je poživatelkou invalidního důchodu. Soud poukázal na to, že z rozhodovací činnosti je mu známo, že rozhodnutím ze dne 4. 9. 2007 uvolnila Česká správa sociálního zabezpečení žalobci od 2. 12. 2003 výplatu částečného invalidního důchodu a výše částečného invalidního důchodu činila 4790 Kč měsíčně. Od ledna 2009 činí výše důchodu 6741 Kč měsíčně. Vzhledem k tomu, že žalobce neuvedl v potvrzení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech všechny údaje, soud mu zástupce neustanovil, neboť nemohl posoudit, zda žalobce splňuje podmínky pro ustanovení zástupce.

Stěžovatel podal dne 29. 9. 2009 proti tomuto usnesení kasační stížnost (z větší části nečitelnou), v níž požádal o ustanovení advokáta Mgr. Františka Drlíka a navrhl, aby napadené usnesení bylo zrušeno. Uvedl rovněž, že *„Bohuslava Drahošová už v této nové věci na KS Ostrava neveřejným rozsudkem už rozhodla, byla podána kasační stížnost. Bohuslava Drahošová a všichni soudci KS Ostrava jsou dle s. ř. s., § 8/1,2 vyloučeni.“*

Nejvyšší správní soud nejprve posuzoval otázku podjatosti soudců Krajského soudu v Ostravě, kteří podle rozvrhu práce přicházejí v úvahu k projednání a rozhodnutí stěžovatelovy věci, ohledně nichž stěžovatel vznesl námitku podjatosti. Usnesením ze dne 10. 3. 2010, č. j. Nao 77/2009 – 195, které nabylo právní moci dne 23. 3. 2010, této námitce nevyhověl a rozhodl tak, že soudci Krajského soudu v Ostravě JUDr. Bohuslava Drahošová, JUDr. Petr Indráček, JUDr. Miroslava Ježovitzová a JUDr. Jana Záviská, nejsou vyloučeni z projednávání a rozhodování věci vedené u uvedeného soudu pod sp. zn. 38 Cad 1/2006.

Nejvyšší správní soud poté zvažoval možnost pokračování v řízení o podané kasační stížnosti a dospěl k závěru, že je zatím nemůže dokončit, neboť čtvrtý senát Nejvyššího správního soudu v jiné věci téhož účastníka, vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. 4 Ads 93/2009, projednával kasační stížnost stěžovatele proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 19. 5. 2009, č. j. 38 Cad 15/2005 – 162, jímž byl stěžovateli ustanoven pro řízení o žalobě směřující proti rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje ze dne 2. 5. 2005, č. j. KÚOK/9881/05/OSV-DS/7025/SD-80, opatrovník – advokát JUDr. Petr Jašek. Z odůvodnění usnesení krajského soudu vyplývá, že tak učinil proto, že žalobce nemá způsobilost k právním úkonům v plném rozsahu, neboť rozsudkem Okresního soudu v Olomouci ze dne 16. 9. 1987, č. j. Nc 1565/86 – 42, bylo rozhodnuto tak, že žalobce je schopen samostatně činit veškeré právní úkony, s výjimkou právních úkonů v oblasti pracovněprávní.

Předmětem posuzování Nejvyššího správního soudu ve shora uvedené věci byla tudíž otázka výkladu ustanovení § 33 odst. 3 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), tj. otázka, zda jsou dány podmínky pro to, aby soud ustanovil žalobci opatrovníka. Podle § 33 odst. 3 s. ř. s. je totiž účastník způsobilý samostatně činit v řízení úkony (dále jen „procesní způsobilost“), jen jestliže má způsobilost k právním úkonům v plném rozsahu. Procesní způsobilost má i správní orgán a také ten, kdo je podle zákona oprávněn podat návrh. Podle § 20 odst. 1 zák. č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, každý může před soudem jako účastník samostatně jednat (procesní způsobilost) v tom rozsahu, v jakém má způsobilost vlastními úkony nabývat práv a brát na sebe povinnosti.

Čtvrtý senát Nejvyššího správního soudu při předběžném posouzení věci zjistil, že tento soud již zmíněnou právní otázku řešil. Podle právního názoru vyjádřeného v rozsudku ze dne 12. 3. 2003, č. j. 6 Ads 97/2007 – 133, je-li účastník řízení omezen ve způsobilosti k právním úkonům ve věcech pracovněprávních, nemusí být v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu (§ 65 a násl. s. ř. s.) zastoupen opatrovníkem.

Čtvrtý senát Nejvyššího správního soudu však dospěl k odlišnému právnímu názoru a proto věc předložil rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu s právní otázkou, zda je účastník řízení, který nemá způsobilost k právním úkonům v plném rozsahu, způsobilý samostatně činit úkony v řízení ve správním soudnictví, nebo zda takový účastník nemá procesní způsobilost a musí být zastoupen opatrovníkem. Vyslovil přesvědčení, že ustanovení § 20 odst. 1 o. s. ř., které by vedlo k závěru přijatému ve věci sp. zn. 6 Ads 97/2007, nelze použít, neboť soudní řád správní obsahuje vlastní úpravu procesní způsobilosti, zakotvenou v § 33 odst. 3 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud i v projednávané věci, vedené pod sp. zn. 4 Ads 153/2009, tak shledal, že závěry, k nimž dospěje rozšířený senát ve výše uvedené věci, tedy ve věci sp. zn. 4 Ads 93/2009, mohou významně ovlivnit posouzení právních otázek v projednávané věci a proto podle § 48 odst. 2 písm. f) s. ř. s., řízení přerušil, neboť zjistil, že probíhá jiné řízení, jehož výsledek může mít vliv na rozhodování soudu o věci samé, nebo takové řízení sám vyvolá.

Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu shledal naplnění podmínek § 17 odst. 1 s. ř. s. O věci samé uvážil tak, že § 33 odst. 3 věta první s. ř. s. sice stanoví, že „účastník řízení je způsobilý samostatně činit v řízení úkony (dále jen „procesní způsobilost“) jen jestliže má způsobilost k právním úkonům v plném rozsahu“, ovšem toto ustanovení je příliš restriktivní ve vztahu k základním právům garantovaným v čl. 5 a čl. 10 a odporuje čl. 36 odst. 1, 2 Listiny základních práv a svobod.

Rozšířený senát usnesením ze dne 21. 9. 2010, č. j. 4 Ads 93/2009 – 257, řízení podle § 48 odst. 1 písm. a) s. ř. s. přerušil a předložil věc Ústavnímu soudu s návrhem na zrušení ustanovení § 33 odst. 3 věty první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, a to pro rozpor tohoto ustanovení se závazky vyplývajícími z čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, z čl. 12 a čl. 13 Úmluvy o právech osob se zdravotním postižením a s ustanoveními čl. 5, čl. 10 odst. 1, 2 a čl. 36 odst. 1, 2 Listiny základních práv a svobod. Vycházel přitom z názoru, že tento rozpor není odstranitelný ústavně konformním výkladem a že zrušení citovaného ustanovení nezpůsobí žádné potíže, neboť při jeho odstranění bude možné postupovat podle občanského soudního řádu (§ 64 s. ř. s.), jehož úprava z uvedených hledisek obstojí.

Ústavní soud nálezem ze dne 13. 4. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 43/10, dostupným na http://nalus.usoud.cz, návrhu rozšířeného senátu vyhověl a ustanovení § 33 odst. 3 věty první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, zrušil ke dni vyhlášení tohoto nálezu ve Sbírce zákonů. Tento nález byl pod č. 150 vyhlášen v částce 50 Sbírky zákonů publikované dne 20. 5. 2011.

Ústavní soud v nálezu vyslovil zejména: „*Ve světle účelu a dopadů napadeného ustanovení je zřejmé, že toto ustanovení nesleduje legitimní účel, resp. nejde o prosazení cíle, který je nezbytný pro svobodnou demokratickou společnost, neboť není zaručena spravedlivá rovnováha mezi zajištěním zájmů společnosti na straně jedné a respektem vůči zaručeným právům a svobodám jednotlivce na straně druhé. Osoba definovaná právní subjektivitou má právo na svobodné jednání a proto brání-li veřejná moc aplikací napadeného ustanovení v uplatnění její procesní způsobilosti, nelze takový postup shledat souladným s cílem, který je ve svobodné a demokratické společnosti nezbytný. (...) S přihlédnutím k aktuálnímu vnímání otázky procesní způsobilosti Ústavním soudem a Evropským soudem pro lidská práva, z komparace aktuální právní úpravy procesní způsobilosti v jednotlivých předpisech podústavního práva i z navrhovatelem provedeného rozboru celé věci jednoznačně plyne, že napadené ustanovení je v rozporu s principem proporcionality i s maximou, podle níž zásahy do práv musí odrážet specifika každého jednotlivého případu. Za situace, kdy ústavně konformní interpretace napadeného ustanovení není možná, Ústavní soud konstatuje, že tak přetrvává protiprávní stav spočívající v tom, že osobám, u kterých byla omezena způsobilost k právním úkonům, je bráněno v jejich procesní způsobilosti v soudním řízení správním dle zákona č. 150/2002 Sb., i*

když jejich omezení na právech se nijak nedotýká daného soudního řízení. Takový závěr vyplývá nepochybně i z role správního soudnictví, které má jako jedno z nejdůležitějších poslání ochranu práv jednotlivce při jeho kontaktu se správními orgány. Z výše předestřených úvah s ohledem na dopady napadeného ustanovení do veřejných subjektivních práv jednotlivce je zjevné, že se nelze než ztotožnit s názorem navrhovatele uvedeným v jeho návrhu, totiž že aplikací napadeného ustanovení by došlo k porušení základních práv garantovaných ústavním pořádkem České republiky, konkrétně uvedených v čl. 5, čl. 10 odst. 1, 2 a v čl. 36 odst. 1, 2 Listiny, v čl. 6 odst. 1 Úmluvy a v čl. 12 a 13 Úmluvy OSN.“

Vydáním nálezu Ústavního soudu, jímž bylo rozhodnuto o návrhu rozšířeného senátu, odpadla překážka, pro níž bylo řízení přerušeno; proto čtvrtý senát Nejvyššího správního soudu v řízení podle § 48 odst. 4 s. ř. s. pokračuje.

Nálezem Ústavního soudu bylo zrušeno ustanovení § 33 odst. 3 věta první s. ř. s., jehož výklad byl mezi senáty Nejvyššího správního soudu sporný; odpadl tedy i důvod k řešení tohoto sporu rozšířeným senátem. Při rozhodování o ustanovení opatrovníka tak bude nadále namístě posuzovat procesní způsobilost podle § 20 odst. 1 občanského soudního řádu, za použití § 64 soudního řádu správního. Stěžovatel tedy nemusí být zastoupen opatrovníkem, byť je omezen ve způsobilosti k právním úkonům, ale i v řízení před krajským soudem může být zastoupen advokátem.

Jak již bylo uvedeno výše, v posuzované věci je předmětem přezkumu Nejvyššího správního soudu usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 10. 9. 2009, č. j. 38 Cad 1/2006 - 147, kterým nebyl stěžovateli ustanoven zástupce z řad advokátů pro řízení před krajským soudem, s odůvodněním, že žalobce nevyplnil řádně potvrzení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech a nedoložil tak soudu nedostatek finančních prostředků, jakožto nezbytný předpoklad pro možné osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce z řad advokátů podle § 35 odst. 8 soudního řádu správního. Navíc zcela opomenul uvést skutečnost, že jeho manželka, se kterou žije žalobce ve společné domácnosti, je poživatelkou invalidního důchodu.

V kasační stížnosti podané proti tomuto usnesení stěžovatel požádal o ustanovení advokáta Mgr. Františka Drlíka a navrhl, aby napadené usnesení bylo zrušeno.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Přestože v řízení o kasační stížnosti proti rozhodnutí krajského soudu, musí být stěžovatel, který sám nemá vysokoškolské právnické vzdělání, vyžadované podle zvláštních zákonů pro výkon advokacie, zastoupen advokátem podle § 105 odst. 2 s. ř. s., Nejvyšší správní soud již opakovaně judikoval, že v řízení, v němž kasační stížnost směřuje proti usnesení krajského soudu o zamítnutí žádosti o ustanovení zástupce, není třeba splnění této podmínky již z povahy věci vyžadovat. K tomu nutno dodat, že vzhledem k povaze předmětu řízení, jímž je rozhodnutí o zamítnutí návrhu na ustanovení zástupce, jakož i vzhledem k rozsahu omezení stěžovatele ve způsobilosti k právním úkonům (stěžovatel je schopen samostatně činit veškeré právní úkony, kromě právních úkonů v oblasti pracovněprávní), nebrání podle názoru Nejvyššího správního soudu projednání kasační stížnosti stěžovatele ani § 20 odst. 1 o. s. ř., použitý přiměřeně podle §

64 s. ř. s. K ustanovení § 33 odst. 3 s. ř. s., přihlížet nelze, neboť toto ustanovení bylo, jak shora uvedeno, zrušeno nálezem Ústavního soudu ze dne 13. 4. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 43/10.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti. Z obsahu kasační stížnosti vyplývá, že se stěžovatel dovolává kasačních důvodů podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Kasační stížnost je důvodná.

Podle § 35 odst. 8 věta první s. ř. s. navrhovateli, u něhož jsou předpoklady, aby byl osvobozen od soudních poplatků, a je-li to třeba k ochraně jeho práv, může předseda senátu na návrh ustanovit usnesením zástupce, jímž může být i advokát; hotové výdaje zástupce a odměnu za zastupování osoby uvedené v odstavci 2 platí v takovém případě stát.

Z citovaného ustanovení vyplývají dvě základní podmínky, při jejichž současném splnění může být navrhovateli na jeho žádost zástupce ustanoven. Navrhovatel musí jednak splňovat podmínky pro osvobození od soudních poplatků a současně musí být ustanovení zástupce potřeba k ochraně práv navrhovatele.

V posuzované věci krajský soud dospěl k závěru, že stěžovatel nesplňuje podmínky pro osvobození od soudních poplatků. Za této situace již nebylo třeba, aby zkoumal naplnění podmínky potřebnosti ochrany práv stěžovatele.

Podmínky pro osvobození od soudních poplatků jsou formulovány v § 36 odst. 3 s. ř. s., podle něhož účastník, který doloží, že nemá dostatečné prostředky, může být na vlastní žádost usnesením předsedy senátu osvobozen od soudních poplatků. Dospěje-li však soud k závěru, že návrh zjevně nemůže být úspěšný, takovou žádost zamítne. Přiznané osvobození kdykoliv za řízení odejme, popřípadě i se zpětnou účinností, jestliže se do pravomocného skončení řízení ukáže, že poměry účastníka přiznané osvobození neodůvodňují, popřípadě neodůvodňovaly.

Nejvyšší správní soud je názoru, že krajský soud pochybil při zjišťování a hodnocení majetkových poměrů stěžovatele. V důsledku toho vyšel při svém rozhodování o ustanovení zástupce stěžovateli z nesprávně zjištěného skutkového stavu.

Předně je třeba uvést, že konstatování krajského soudu o tom, že stěžovatelova manželka, u níž stěžovatel nevyplnil v příslušném formuláři její příjmy, je poživatelkou invalidního důchodu, neodpovídá skutečnosti. Nejvyšší správní soud ve věci sp. zn. 4 Ads 111/2009 zjistil dotazem u České správy sociálního zabezpečení, že stěžovatelova manželka A. M. nikdy v minulosti nepobírala a dosud nepobírá ani částečný, ani plný invalidní

důchod. V minulosti pobírala toliko sirotčí důchod na syna J., a to do 8. 1. 1994. Úvaha krajského soudu o tom, že v tomto směru stěžovatel nevyplnil údaje o příjmech své manželky řádně, tedy nemá opodstatnění.

Co se týče toho, že stěžovatel řádně nevyplnil v příslušném formuláři ani kolonku svých příjmů, je nezbytné přihlédnout k tomu, že stěžovatel nemá plnou způsobilost k právním úkonům pro psychické onemocnění, v důsledku čehož je třeba, aby soud projevil větší míru tolerance k plnění procesních povinností, u nichž požaduje, aby je stěžovatel osobně vykonal (srov. § 33 odst. 3 s. ř. s.). Rovněž je třeba přihlédnout k tomu, že stěžovatel vede mnoho desítek (dnes možná již stovek) soudních sporů, v nichž žádá o ustanovení zástupce. Je pak pochopitelné, že má-li neustále vyplňovat tytéž údaje v potvrzení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech pro tentýž soud, spíše než na adekvátní vyplnění příslušného formuláře (což již může za takové situace vnímat jako pouhou formalitu) pomýšlí a odkáže na to, že soudu již jsou tyto údaje známy. Jak plyne z odůvodnění napadeného usnesení krajského soudu, výše stěžovatelových příjmů (tj. částečného invalidního důchodu) je Krajskému soudu v Ostravě známa dokonce zcela přesně – a k tomu je třeba rovněž přihlédnout.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že se krajský soud při zjišťování a hodnocení majetkových poměrů stěžovatele dopustil vady řízení, jež mohla mít za následek nezákonné usnesení o neustanovení zástupce stěžovateli. Proto napadené usnesení zrušil a věc vrátil Krajskému soudu v Ostravě k dalšímu řízení.

Krajský soud v Ostravě nyní uváží, má-li ucelenou znalost majetkových poměrů stěžovatele. V kladném případě posoudí naplnění druhé podmínky pro osvobození od soudních poplatků (na něž je vázáno splnění předpokladů pro ustanovení zástupce), tj. potřebnosti ochrany práv stěžovatele. V záporném případě stěžovatele vyzve k vyjasnění majetkových otázek, o nichž má pochybnosti, a z těchto zjištění bude při dalším rozhodování o ustanovení zástupce vycházet.

Pokud krajský soud shledá, že jsou v posuzované věci splněny podmínky pro ustanovení advokáta, pak přihlédne rovněž k tomu, že stěžovatel v kasační stížnosti požádal o ustanovení advokáta Mgr. Františka Drlíka. Z rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2009, č. j. 7 Azs 24/2008 - 227, totiž vyplývá, že jestliže navrhne účastník řízení ustanovit svým zástupcem konkrétní osobu a zjistí-li soud, že tento návrh je opřen o rozumné a věcně oprávněné důvody, pak je namístě zpravidla takovému návrhu vyhovět. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v uvedeném rozsudku dále vyslovil, že důvodem pro nevyhovění návrhu na ustanovení konkrétního zástupce mohou být především okolnosti, které svojí povahou či významem převažují nad respektováním rozumných a věcně oprávněných důvodů, které účastník uvedl ve svém návrhu. Takovými situacemi, kdy nebude vhodné návrhu na ustanovení konkrétního zástupce vyhovět, bude například to, že vzhledem k místu konání soudního řízení či k místu pobytu účastníka řízení by komunikace zástupce se soudem, s účastníkem řízení či s jinými osobami narážela na neúměrné obtíže, nebo to, že navrhovaný zástupce je toho času zaneprázdněn poskytováním právní pomoci jiným osobám a není schopen se věci účastníka řízení věnovat s potřebnou péčí. V tomto ohledu je nicméně třeba trvat na tom,

že pokud soud návrhu účastníka řízení na ustanovení konkrétního zástupce nevyhoví, je povinen své rozhodnutí přezkoumatelným způsobem odůvodnit.

Uvedeným právním názorem je krajský soud podle § 110 odst. 3 s. ř. s. vázán.

Pro úplnost nutno dodat k podání stěžovatele ze dne 23. 3. 2010 (jímž reagoval na usnesení zdejšího soudu ze dne 10. 3. 2010, č. j. Nao 77/2009 – 195, kterým bylo vysloveno, že soudci Krajského soudu v Ostravě JUDr. Petr Indráček, JUDr. Jana Záviská, JUDr. Miroslava Ježoviczová a JUDr. Bohuslava Drahošová, tedy soudci, kteří podle rozvrhu práce uvedeného soudu přicházejí v úvahu pro vyřizování věcí správního soudnictví, nejsou vyloučeni z projednávání a rozhodování této věci vedené u označeného soudu pod sp. zn. 38 Cad 1/2006), že toto podání je prakticky nečitelné a tudíž nesrozumitelné. Jediné co lze z jeho obsahu zjistit, je skutečnost, že stěžovatel žádá o předložení svých věcí Ústavnímu soudu. K tomu nutno uvést, že Nejvyšší správní soud není povinen takové žádosti vyhovět, pokud sám neshledá důvody pro předložení návrhu Ústavnímu soudu podle čl. 95 odst. 2 Ústavy. Takový důvod ve vztahu k rozhodnutí o nevyloučení soudců z projednávané věci zjištěn nebyl. Ostatně nutno uvést, že v jiné zdejším soudem projednávané věci téhož stěžovatele, byla věc Ústavnímu soudu předložena s návrhem na zrušení ustanovení § 33 odst. 1 s. ř. s., jemuž Ústavní soud vyhověl. V projednávané věci vyčkával zdejší soud na rozhodnutí Ústavního soudu a teprve po jeho vydání v ní pokračoval a rozhodl.

V rozhodnutí ve věci krajský soud rozhodne i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 110 odst. 2 s. ř. s.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. května 2011

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu